

И имаха право:

Пръвъ чорбаджи Недѣлчо опита отровата на даскалската душа.

Първата работа на бащата бѣше да вразуми своя синъ. Той подочувалъ нѣщо за новитѣ размирни учения въ Европа и Русия и разбира, че неговиятъ синъ не е останалъ далечъ отъ тѣхъ, че и той е ялъ отъ тая попара. И той рѣшава — да го направи учителъ, та по такъвъ начинъ да го прикове къмъ Калоферъ и го умири. Отпървомъ той го взема да му помага, да „практикува“, но послѣ самъ бащата се поболява и синътъ заема мѣстото му въ училището.

И работата потекла — за чудо и поменъ на всички. И тукъ, както и въ Знаменка, младиятъ учителъ изпждилъ боя изъ училището, затваря се при своитѣ ученици и хваща да имъ разправя за „властѣта“ и „раята“, за свободата на човѣка и народитѣ, за „тиранията и освободителното движение“... А не слѣдъ много, класната стая на практиканта се обръща въ цѣлъ воененъ лагеръ: петнайсетина ученика били раздѣлени на отдѣления, всѣко отъ тѣхъ съ своя командиръ. Това е урокъ по военното изкуство.

— Ами че ние утрѣ ще бждемъ изпрѣчени срѣщу тирана, а не знаемъ какъ да се защищаваме! — И той често ги изваждалъ „поротно“ извънъ Калоферъ, за да видятъ дѣцата — бждещитѣ герои — какъ трѣбва да се бие и побѣждава. Бащитѣ гледали тия упражнения и недоволно свивали раменѣ: това споредъ тѣхъ, било опасно и за учителя, и за дѣцата, па и за цѣлия Калоферъ. Ами че то не прилича ни на разходка, ни на гимнастика! Но при всичко това, гражданитѣ пакъ обичали да гледатъ и се любятъ на тия дѣтски упражнения.